

Sygn. akt VI ACa 1703/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lipca 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA – Agata Zajac

Sędzia SA – Ewa Zalewska

Sędzia SA – Teresa Mróz (spr.)

Protokolant: – sekr. sądowy Ewelina Murawska

po rozpoznaniu w dniu 10 lipca 2013 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w Ł. (poprzednio Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowe (...) Sp. z o.o.)

przeciwko (...) Bank (...) S.A. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 1 grudnia 2011 r.

sygn. akt XX GC 465/09

I oddala apelację,

II zasądza od (...) Sp. z o.o. w Ł. na rzecz (...) Bank (...) S.A. w W. kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI A Ca 1703/12

UZASADNIENIE

Powód Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowo Usługowe (...) Sp. z o.o. w Ł. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Bank (...) S.A. w W. kwoty 4.041.072 zł tytułem zapłaty – zwrotu wierzytelności jakie przysługują powodowi względem pozwanego na podstawie stosunku rachunku bankowego (art. 725 k.c. w zw. z art. 726 k.c.) wraz ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa wskazując, że był uprawniony do pokrycia swoich wierzytelności w stosunku do powoda – poprzez obciążenie rachunku powoda do wysokości długu powoda wobec Banku.

Wyrokiem z dnia 1 grudnia 2011 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił powództwo i orzekł o kosztach postępowania.

Orzeczenie powyższe zapadło na podstawie następujących ustaleń faktycznych i rozważań prawnych:

Bezsporna w sprawie jest okoliczność, że w dniu 2.05.2008 strony zawarły umowę o prowadzenie rachunku bankowego.

Z treści pkt. 9 tej umowy wynika, że do umowy o prowadzenie rachunków mają zastosowanie postanowienia Regulaminu Rachunków dla (...) w (...) Bank (...) S.A.

W punkcie 5.2.8 Regulaminu uregulowana została sprawa ewentualnego „oświadczenia o potrąceniu”. Punkt ten stanowi, że jeżeli jakakolwiek operacja na Rachunku miałyby być uznana za potrącenie, wówczas zapis takiej operacji przedstawiony na wyciągu z Rachunku uważa się za oświadczenie o potrąceniu.

Ponadto Sąd podkreślił, że bezsporna w sprawie jest również okoliczność, że w dniu 8.05.2008 pomiędzy powodem i pozwanym została zawarta Umowa Ramowa Nr. (...) przedmiotem, której było uregulowanie pomiędzy stronami ogólnych zasad współpracy w zakresie zawierania i rozliczania transakcji wymiany walutowej typu (...) i Transakcji Opcyjnych.

Szczegółowy opis i warunki określał Regulamin Transakcji Rynku Walutowego w (...) Banku (...) S.A. stanowiący załącznik nr (...) do umowy.

Przedmiotem Umowy Ramowej były także inne terminowe operacje finansowe, kasowe, depozyty strukturyzowane których szczegółowy opis i warunki określi odpowiedni regulamin Banku.

Jako zabezpieczenie Umowy Ramowej strony zawarły umowę o linię marżową Nr. (...) z 7.05.2008.

Z treści § 3 ust 1 umowy Ramowej wynika, że powód oświadczył, że otrzymał Regulamin oraz zapoznał się z jego treścią.

Strony ustaliły w umowie ramowej (§ 4 umowy k- 217), że jeśli jakiegokolwiek postanowienia umów między Bankiem i powodem zastrzegają dla jakiejś czynności formę pisemną, to w ramach i w związku z wykonywaniem umowy ramowej może być ona skutecznie zastąpiona oświadczeniami złożonymi za pośrednictwem serwisu telefonicznego Banku.

Zgodnie z § 5 ust 5, § 5 ust 3 i § 6 Umowy Ramowej strony uzgadniały warunki poszczególnych transakcji telefonicznie. Do zawarcia transakcji dochodziło w chwili uzgodnienia i zaakceptowania warunków transakcji – telefonicznie.

Rozmowy te były rejestrowane na nośnikach elektronicznych.

W § 8 umowy Ramowej strony zgodnie ustalił, że wszelkie rozliczenia będą dokonywane za pośrednictwem rachunku powoda prowadzonego w Banku, przy czym Bank w odpowiednim dniu płatności wynikającej z danej Transakcji uzna lub obciąży na swoją rzecz rachunek powoda odpowiednią kwotą płatności.

Szczegółowe warunki rozliczenia Transakcji określał Regulamin lub inny regulamin Transakcji oraz Potwierdzenie.

Powód w § 8 ust 4 umowy Ramowej nieodwołalnie upoważnił Bank do rozliczenia Transakcji w ciężar jego rachunku w przypadkach wskazanych w Regulaminie i Regulaminie Transakcji bez konieczności składania odrębnych zleceń przez powoda w tym zakresie.

Zgodnie z § 7 ust 3 Regulaminu Transakcji, jeżeli powód stwierdziłby niezgodność między warunkami Transakcji zawartymi w potwierdzeniu (telefaksem lub pocztą elektroniczną) lub dokonany księgowaniem – w przypadku Transakcji (...), a uzgodnionymi warunkami transakcji zobowiązany jest poinformować Bank do godziny 15.00 w dniu roboczym następującym po wysłaniu przez Bank potwierdzenia. Brak zastrzeżeń co do treści potwierdzenia lub księgowania w tym terminie uważa się za ich akceptację.

W wykonaniu Umowy Ramowej powód zawarł z Bankiem szereg transakcji walutowych.

Skutkiem ich zawarcia oraz realizacji i rozliczenia były dokonane przez Bank obciążenia rachunku bankowego powoda, ale także uznania rachunku bankowego powoda.

W okresie od 21.08.2008 do 20.03.2009 rachunek powoda został uznany przez Bank (tj. zwiększony) o kwotę 1.253.170 zł. W dniach 29.08.2008 – do 18.03.2009 Bank obciążył rachunek powoda kwotami: 1.100 zł, 18.200 zł, 43.000 zł, 24.400 zł, 7.620 zł, 36.900 zł, 73.960 zł, 82.690 zł, 141.240 zł, 136.080 zł, 115.120 zł, 172.300 zł, 183.040 zł, 158.940 zł, 186.360 zł, 191.200 zł, 159.960 zł, 172.520 zł, 166.440 zł, 221.400 zł, 265.400 zł, 299.600 zł, 12.500 zł, 246.200 zł, 221.200 zł, 253.800 zł, 177.900 zł, 169.200 zł, 98.300 zł, tj. łącznie 4.041.072 zł.

Sąd podkreślił, że ani powód, ani pozwany nie kwestionują matematycznego wyliczenia powyższych kwot.

Dokładne rozliczenie wszystkich transakcji zawartych przez strony zawiera odpowiedź na pozew.

Sąd w toku postępowania ustalił, że umowę z 2.05.2008 o prowadzenie przez Bank rachunku bankowego oraz umowę Ramową Nr. (...) z 8.05.2008 oraz wszystkie umowy transakcji walutowych zawarł działający w imieniu powoda Prezes powodowej Spółki z przedstawicielem banku, który legitymował się pełnomocnictwami do działania w imieniu Banku.

Żadna strona nie podnosiła, ani też nie wynika to z zebranego materiału dowodowego sprawy, aby powód kiedykolwiek zawiadamiał pozwanego w trybie § 7 ust 3 Umowy Ramowej o jakichkolwiek niezgodnościach między warunkami Transakcji zawartymi w potwierdzeniu Transakcji, którą przesłał Bank powodowi telefaksem lub drogą elektroniczną.

Sąd Okręgowy z urzędu dopuścił dowód z zeznań w charakterze strony prezesa powodowej Spółki, który przyznał, że pełni tę funkcję od 2002 r., a spółka zajmuje się eksportem i importem międzynarodowym owoców i warzyw mrożonych.

W 80 % do 90 % sprzedaży rozliczana jest w walucie. Prezes powodowej Spółki zeznał, że w pierwszej transakcji zawarł ją w imieniu spółki bo liczył na korzystny dla spółki kurs sprzedaży walut, zeznał też, że jak wpływała waluta to ktoś do niego dzwonił i pytał czy walutę chcemy sprzedać, on natomiast starał się to sprzedać jak najkorzystniej. Pracownik Banku oferował mu różne warianty. Z zeznań tych wynika również, że z biegiem czasu kursy walut się rozchodziły, bo kurs proponowany przez Bank był dużo niższy niż rynkowy. „Próbowaliśmy rozmawiać jak poczuliśmy że sytuacja jest gorsza. Był to sierpień, wrzesień 2008. Bank powiedział, że trzeba zwiększyć zabezpieczenia”. „... w końcu umowa ta została wypowiedziana w maju lub czerwcu 2009”.

Sąd podkreślił, że powód wystąpił z pozwem w niniejszej sprawie w dniu 24.07.2009. Powód kwestionuje swoje zobowiązanie wobec Banku co do kwoty dochodzonej pozwem.

Sąd oceniając materiał dowodowy nie dał wiary zeznaniom prezesa powodowej Spółki, że podpisując umowę Ramową z 8.05.2008 nie przeczytał jej przed podpisaniem. Sąd nie dał również wiary, że powód nie otrzymał Regulaminu do tej umowy tj. Regulaminu Transakcji Rynku Walutowego w (...) Banku (...) S.A.

Sąd zwrócił uwagę na sprzeczności w zeznaniach prezesa powodowej spółki, który z jednej strony twierdzi „zaczęliśmy pracować z bankiem od początku maja 2008” z drugiej zaś przyznał, iż podpisał umowę Ramową w której w § 3 znajduje się zapis „klient oświadcza, że otrzymał Regulamin oraz zapoznał się z jego treścią.”

Sąd Okręgowy oddalił wniosek pozwanego o przesłuchanie świadka D. W., ponieważ okoliczności, na jakie miał zeznawać nie były istotne, a ponadto były wyjaśnione innymi dowodami, a jego przesłuchanie jedynie zmierzałoby do przedłużenia postępowania.

W tym stanie faktycznym sąd Okręgowy stwierdził, że zgodnie z art. 725 i art. 726 k.c. przez umowę rachunku bankowego bank zobowiązuje się względem posiadacza rachunku na czas oznaczony lub nieoznaczony, do przechowywania jego środków pieniężnych oraz, jeżeli umowa tak stanowi do przeprowadzania na jego zlecenie rozliczeń pieniężnych.

Bank może obracać czasowo wolne środki pieniężne zgromadzone na rachunku bankowym z obowiązkiem ich zwrotu w całości lub części na każde żądanie, chyba że umowa uzależnia obowiązek zwrotu od wypowiedzenia.

Bezsporna w sprawie jest okoliczność, że powód i pozwany Bank zawarli umowę z 2.05.2008 mocą której Bank prowadził rachunek bankowy powoda.

Z treści tej umowy (pkt 9) wynika jednoznacznie, że do umowy mają zastosowanie postanowienia Regulaminu Rachunków dla Przedsiębiorców w (...) Bank (...) S.A. Powód nie kwestionuje okoliczności, że Regulamin otrzymał od Banku.

Z treści punktu 5.2.8 ww. Regulaminu wynika, że jeżeli jakakolwiek operacja na Rachunku miałyby być uznana za potrącenie, wówczas zapis takiej operacji przedstawiony na wyciągu z Rachunku uważa się za oświadczenie o potrąceniu.

Sąd ustalił, że strony łączyła także Umowa Ramowa nr. (...) z 8.05.2008 r., której załącznikiem Nr. (...) był Regulamin Transakcji Rynku Walutowego w (...) Bank (...) S.A. Jako zabezpieczenie Umowy Ramowej strony również zawarły umowę o linię Marżową nr. (...) z 7.05.2008.

Z treści § 3 Umowy ramowej wynika jednoznacznie, że powód – klient Banku otrzymał Regulamin do Umowy Ramowej i zapoznał się z jego treścią.

Na podstawie Umowy Ramowej oraz Regulaminu do tej umowy strony współpracowały bez żadnych zastrzeżeń od maja 2008 do czerwca 2009.

Z żadnego dowodu nie wynika, aby w trakcie obowiązywania ww. umowy powód żądał wydania mu Regulaminu do umowy.

Po raz pierwszy zarzut ten został dopiero podniesiony w toku procesu.

Dopiero w toku niniejszego sporu powód podniósł, iż pozwany Bank nie był umocowany do obciążania rachunku powoda, gdyż umowa Ramowa z 8.05.2008 r. zdaniem powoda nie została zawarta skutecznie – w związku z niedoręczeniem powodowi Regulaminu Transakcji Rynku Walutowego w (...) Bank (...) S.A.

Zdaniem powoda ww. umowa nie istnieje.

Sąd uznał, że umowa Ramowa z 8.05.2008 r. została zawarta skutecznie prawnie i była wykonywana przez strony bez żadnych zastrzeżeń.

Zdaniem Sądu zarzut powyższy podniesiony przez powoda dopiero po zakończeniu obowiązywania umowy z 8.05.2008 jest nieskuteczny prawnie.

Sąd uznał, że Bank był uprawniony do obciążania rachunku powoda na podstawie pkt 5.2.8 Regulaminu do umowy z 2.05.2008 o prowadzenie rachunku bankowego, z którego wprost wynika, że jeżeli jakakolwiek operacja na Rachunku miałyby być uznana za potrącenie wówczas zapis takiej operacji przedstawiony na wyciągu z Rachunku uważa się za oświadczenie o potrąceniu.

Ponadto zapis powyższy jest zgodny z art. 93 ust 2 Ustawy Prawo Bankowe (Dz. U. z 2002 nr. 72 poz. 665 z późn. zmianami).

Zdaniem Sądu powód nie udowodnił, że nie otrzymał Regulaminu do umowy z 8.05.2008 r.

W świetle treści § 3 umowy Ramowej to powoda obciąża dowód, że nie otrzymał dokumentu.

Powód nie zgłosił na tę okoliczność żadnych dowodów. To Sąd dopuścił dowód z urzędu, w celu rozpoznania istoty sprawy, z zeznania strony powodowej – Prezesa Zarządu powodowej spółki.

Sąd nie dał wiary zeznaniom Prezesa powodowej spółki, że nie otrzymał Regulaminu.

Zeznanie to pozostaje w sprzeczności z pozostałymi zeznaniami Prezesa. Powodowa Spółka istnieje od 2002 zajmuje się działalnością handlową rozliczaną w 80 % - 90% w walucie (handel międzynarodowy). Zatem powód jest przedsiębiorcą doświadczonym w wymianie walut i handlu międzynarodowym.

Wieloletnie istnienie powodowej spółki świadczy o tym, że jest kierowana przez profesjonalne osoby. Twierdzenie, że Prezes powodowej spółki podpisał umowę nie zapoznając się z jej treścią jest całkowicie niewiarygodne.

W ocenie Sądu powód miał pełną świadomość jaką umowę podpisał (umowa Ramowa). Wynika to z zeznania Prezesa powodowej spółki, które stwierdził, że na początku było tak, że jak wpływała waluta to ktoś do mnie dzwonił i pytał czy walutę chcemy sprzedać. Ja starałem się to sprzedać jak najkorzystniej. Pracownik banku oferował mi różne warianty sprzedaży ... na początku pierwsze dwie, trzy transakcje były korzystne.

Pozwany wyliczył, że na skutek realizacji umowy Ramowej rachunek powoda został uznany kwotą 1.253.170 zł i jednocześnie na skutek rozliczenia innych transakcji rachunek powoda został obciążony łączną kwotą 4.041.072 zł (na którą składają się 4.036.880 zł z rozliczenia transakcji + 4.192 zł to kapitalizowane odsetki umowne 0,2 % w skali roku). Sąd podkreślił, że wyliczenia te nie są kwestionowane matematycznie ani przez powoda ani przez pozwanego.

W tych okolicznościach Sąd uznał roszczenie powoda za niezasadne.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. i rozporz. Min. Sprawiedliwości z 28.09.2002 w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2002 Nr. 163 poz. 1349 z późn. zmianami).

Apelację od powyższego orzeczenia wywiódł powód. Zaskarżając wyrok w całości zarzucił Sądowi Okręgowemu

1. Naruszenie prawa procesowego:

1) art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 316 § 1 k.p.c., poprzez zaniechanie wskazania jakie konkretnie czynności prawne („transakcje walutowe”) dokonane przez pozwanego bank z powodem stanowiły podstawę obciążenia rachunku bankowego powoda, w okresie od 21 sierpnia 2008 r. do 20 marca 2009 r., łączną kwotą 4.036.880 zł (?); przede wszystkim: jakie fakty świadczą o związaniu się stron (powoda i pozwanego) tymi transakcjami, w jakiej dacie nastąpiło związanie się stron umowami, jaki był ich przedmiot, treść i data wymagalności świadczeń oraz jakie dowody przemawiają za ustaleniem tych faktów - przez co strona nie ma możliwości zweryfikowania prawidłowości zastosowania przez sąd art. 60 k.c. w zw. z art. 65 §§ 1 i 2 k.c. w zw. z art. 58 §§ 1-3 k.c. w zw. z art. 353 ind. 1k.c. w procesie czynienia ustaleń o faktach jurydycznych,

2) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. 224 § 1 k.p.c. w zw. z art. 230 k.p.c., poprzez brak wszechstronnego rozpatrzenia zgromadzonego materiału dowodowego - pominięcie zeznań strony, w części dotyczącej daty i sposobu wymiany wzorców umownych oraz nieuwzględnienia zaprzeczeń strony, co do związania się umową z dnia 8.05.2008, co skutkowało błędnym przyjęciem, że zawarcie Umowy Ramowej z dnia 8.05.2008 jest faktem bezspornym;

3) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. 224 § 1 k.p.c., poprzez nieuwzględnienie doświadczenia życiowego, a także naruszenie zasad logicznego wnioskowania przy ocenie zeznań strony, w części przytoczeń o rodzaju wzorców umownych doręczonych stronie w dniu 8.05.2008, oraz brak wszechstronnego zapoznania się ze zgromadzonym materiałem dowodowym - pominięcie dowodu w postaci dokumentu z karty 223 akt sprawy („REGULAMIN”), co skutkowało błędnym ustaleniem, że stronie został doręczony Regulamin Transakcji Rynku Walutowego w (...) Bank (...) S.A. i - w konsekwencji - że strony związały się Umową Ramową z dnia 8.05.2008 z użyciem tego wzorca,

4) art. 217 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 224 § 1 k.p.c. w zw. z art. 233 §§ 1 i 2 k.p.c. poprzez przyjęcie za prawdziwe twierdzeń pozwanego o związaniu się stron „transakcjami terminowymi” (umowami opcji walutowych), bez przeprowadzenia postępowania dowodowego w tym zakresie, mimo zaprzeczeń pozwanego, co do prawdziwości powyższych przytoczeń faktycznych;

5) art. 227 k.p.c. w zw. z art. 224 § 1 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. i art. 316 § 1 k.p.c. poprzez nierozpoznanie istoty sprawy polegające na zaniechaniu ustalenia, czy pozwany bank wręczył powodowi wzorzec - Regulamin Rynku Transakcji Rynku Walutowego w (...) Bank (...) S.A. przed zawarciem Umowy Ramowej, co - z uwagi na treść art. 484 § 1 k.c. - rozstrzygałoby o tym, czy strony zawarły umowę na zasadzie konsensusu normatywnego, czy pozwany bank wykonał opcje (prawa kształtujące) z transakcji opcji walutowych („szeregu transakcji walutowych”, o których mowa na str. 4 uzasadnienia wyroku), na skutek czego powstałyby (ewentualnie) wierzytelności banku wobec powoda na kwotę 4 036 880 zł.

2. Naruszenie prawa materialnego:

art. 498 k.c. w zw. z art. 499 i art. 93 ust. 2 pr. bankowego, poprzez przyjęcie, iż pozwany bank, na podstawie punktu 5.2.8 Regulaminu rachunków dla przedsiębiorców w (...) Bank (...) S.A. był uprawniony do obciążania rachunku bankowego powoda (bez potrzeby składania odrębnych oświadczeń woli).

W konkluzji apelacji powód wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania wywołanych apelacją ewentualnie zmianę zaskarżonego orzeczenia i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 4.041.072 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia odpisu pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania przed sądem pierwszej i drugiej instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja powoda pozbawiona jest uzasadnionych podstaw prawnych i jako taka podlega oddaleniu.

Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i trafnej oceny prawnej roszczenia w kontekście zebranych w sprawie dowodów. Sąd Apelacyjny aprobuje je i przyjmuje za własne.

Odnosząc się natomiast do sformułowanych w apelacji zarzutów naruszenia prawa procesowego, należy uznać, że pierwszy z nich – naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 316 § 1 k.p.c. nie jest trafny.

Artykuł 328 § 2 k.p.c. ma charakter techniczny, wskazuje bowiem elementy, jakie powinno zawierać uzasadnienie wyroku. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia powyższego przepisu uzależnione jest od tego, czy treść uzasadnienia pozwala sądowi drugiej instancji na weryfikację prawidłowości procesu decyzyjnego sądu pierwszej instancji, a w konsekwencji trafności wydanego przez ten sąd wyroku. Jak podkreślił Sąd Apelacyjny w Łodzi naruszenie przepisu określającego wymagania, jakim winno odpowiadać uzasadnienie wyroku sądu (art. 328 § 2 k.p.c.), może być ocenione jako mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy w sytuacjach tylko wyjątkowych, do których zaliczyć można takie, w których braki w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych i oceny prawnej są tak znaczne, że sfera motywacyjna orzeczenia pozostaje nieujawniona bądź ujawniona w sposób uniemożliwiający poddanie jej ocenie instancyjnej (wyrok z dnia 24 stycznia 2013 r., sygn. akt I A Ca 1075/12). Możliwość dokonywania przez pozwanego potrąceń z rachunku powoda wynikała z zawartej w dniu 8 maja 2008 r. przez strony umowy ramowej. Zdaniem powoda umowa ramowa nie została między stronami skutecznie zawarta z uwagi na brak konsensusu normatywnego, przez co powód rozumie, że wolą pozwanego było zawarcie umowy z użyciem wzorca (regulaminu transakcji rynku walutowego) tzn. pozwany chciał się związać także co do treści regulaminu, pozwany jednak nie doręczył regulaminu powodowi. W tym kontekście powód powoływał się na art. 384 § 1 k.c., zgodnie

z którym ustalony przez jedną ze stron wzorzec umowy, w szczególności ogólne warunki umów, wzór umowy, regulamin, wiąże drugą stronę, jeżeli został jej doręczony przed zawarciem umowy.

Podkreślić należy, że z treści paragrafu 3 ust. 1 umowy ramowej wynika, że powód oświadczył, że otrzymał regulamin oraz zapoznał się z jego treścią. W ocenie Sądu Apelacyjnego nie można oświadczenia tego traktować jedynie jako fikcji doręczenia regulaminu tym bardziej, że przedstawiciel powoda potwierdził odebranie regulaminu stanowiącego załącznik do umowy ramowej (k. 223). Przy tej okazji należy stwierdzić, że zarzut sformułowany w punkcie 3. Apelacji nie jest zasadny. Z karty 223 akt sprawy wynika bowiem, że przez przedstawiciela powoda potwierdzone zostało otrzymanie regulaminu stanowiącego załącznik do umowy ramowej łączącej strony niniejszego postępowania, dlatego też twierdzenia apelującej, jakoby nie zostało wykazane, że powódka otrzymała regulamin, a co za tym idzie, że ten regulamin wiązał strony umowy nie jest trafne.

Należy również podkreślić, że zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. może być skuteczny jedynie wówczas, gdy uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia zawiera takie wadliwości, które uniemożliwiają instancyjną kontrolę orzeczenia. W ocenie Sądu Apelacyjnego uzasadnienie przedmiotowego wyroku takimi wadliwościami nie jest obciążone. Ubocznie należy podnieść, że dla skuteczności zarzutów naruszenia prawa procesowego konieczne jest, by naruszenie to cechowała istotność dla rozstrzygnięcia. Nie można natomiast mówić o istotnym wpływie na treść rozstrzygnięcia naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. bowiem uzasadnienie wyroku sporządzone jest już po jego wydaniu i przedstawia tok rozumowania sądu orzekającego. Ponadto sąd drugiej instancji jest sądem merytorycznym, który w systemie apelacji pełnej na skutek wniesionego środka zaskarżenia rozpoznaje sprawę na nowo.

Bezpodstawny okazał się również zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 224 §1 k.p.c. w zw. z art. 230 k.p.c. Nie można bowiem zeznać B. B. uznać za wartościowy materiał dowodowy, wynika z nich bowiem, że zawierając z pozwaną umowę B. B. nie przeczytał nawet umowy, a zapoznał się z nią dopiero po miesiącu od jej otrzymania (k. 636). Twierdzenia takie nie zasługują na danie im wiary zważywszy, że umowa zawierana była między osobami prawnymi a B. B. reprezentował spółkę. Mało prawdopodobne więc jest by działając w imieniu spółki postępowanie B. B. było tak nieodpowiedzialne. Jednocześnie strona zeznała, że umowa była wykonywana, na konto spółki wpływała waluta, spółka sprzedawała ją, pierwsze transakcje były korzystne, wpływały premie. Powódka nie wykazała, by w czasie wykonywania umowy kwestionowany był fakt otrzymania regulaminu. Powódka nie zaoferowała również w toku postępowania dowodów świadczących o tym, że powódka zawiadamiała pozwaną o jakichkolwiek niezgodnościach między warunkami transakcji zawartymi w potwierdzeniu transakcji, jakie przesyłane były powódce telefaksem lub drogą elektroniczną.

W świetle powyższego za niezasadny należy uznać zarzut określony w punkcie czwartym i piątym apelacji.

W tych okolicznościach za niezasadny należy również uznać zarzut naruszenia prawa materialnego – art. 498 k.c. w zw. z art. 499 k.c. i art. 93 ust. 2 prawa bankowego. W ustalonym prawidłowo przez Sąd Okręgowy i zaaprobowanym przez Sąd Apelacyjny stanie faktycznym, pozwana zgodnie z postanowieniami regulaminu miała bowiem prawo obciążania rachunku bankowego powoda.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku. O kosztach postępowania apelacyjnego rozstrzygnięto na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c. stosownie do jego wyniku.